

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7Tos/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012422
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125012422.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 13.10.2025 pod sp. zn. 8PP/56/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 06.11.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava podľa § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 Trestného zákona a § 415 ods. 1 Trestného poriadku zamietol žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. XXX/X, D., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 19.02.2019, sp. zn. 5T/70/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 10.04.2019, sp. zn. 2To/36/2019.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že hoci odsúdený splnil formálnu podmienku stanovenú v § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, teda že vykonal potrebnú časť uloženého trestu odňatia slobody, a súd mu priznal aj splnenie prvej materiálnej podmienky, spočívajúcej v tom, že správaním a plnením svojich povinností vo výkone trestu preukázal určité polepšenie, nebolo možné u neho konštatovať splnenie druhej materiálnej podmienky, teda dôvodného očakávania, že po prepustení z výkonu trestu povedie riadny život.

Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že odsúdený má bohatú trestnú minulosť, keď bol v priebehu približne dvadsiatich rokov celkovo jedenásťkrát súdne trestaný, a to aj pre násilnú a majetkovú trestnú činnosť. Opakovane mu boli ukladané podmiennečné, ale aj nepodmiennečné tresty odňatia slobody, pričom predchádzajúce sankcie, vrátane niekoľkoročných výkonov trestu, na odsúdeného zjavne nevlývali výchovne ani preventívne. Odsúdený sa dopúšťal ďalšej trestnej činnosti aj po vykonaní predchádzajúcich trestov, pričom v minulosti už raz využil možnosť podmiennečného prepustenia, no ani táto šanca nevedla k jeho trvalej náprave, keďže mu následne bol nariadený výkon zvyšku trestu z dôvodu porušenia podmienok skúšobnej doby.

Okresný súd zohľadnil aj povahu trestnej činnosti, za ktorú si odsúdený aktuálne odpykáva trest, ide totiž o závažný zločin lúpeže spáchaný v súbehu s prečinom neoprávneného výrobenia a používania platobného prostriedku, ku ktorým sa pridružila aj ďalšia trestná činnosť prečinu výtržníctva a nedovoleného ozbrojovania. Ide o druhovo závažné konania, ktoré nasvedčujú dlhodobým sklonom odsúdeného k protiprávnemu správaniu a absencii rešpektu k právnym a spoločenským normám.

Podľa hodnotenia riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, hoci je správanie odsúdeného vo výkone trestu spravidla na požadovanej úrovni, ústavný poriadok dodržiava a bol viackrát disciplinárne odmenený, jeho resocializačná prognóza je menej priaznivá a riziko recidívy je vyhodnotené ako stredné. Navyše, v minulosti sa odsúdený dopustil aj porušení ústavného poriadku, za ktoré mu boli uložené disciplinárne tresty.

Súd zdôraznil, že samotné dobré správanie vo výkone trestu, či už prejavené plnením pracovných povinností alebo dodržiavaním ústavného poriadku, nemožno automaticky stotožňovať so splnením druhej materiálnej podmienky. Dobré správanie vo výkone trestu totiž predstavuje len základnú požiadavku na odsúdeného, ktorý je v prostredí s prísne stanoveným režimom a kontrolou, pričom rozhodujúce je, či možno od odsúdeného očakávať riadny život na slobode, teda mimo kontrolovaného prostredia ústavu.

Z vyššie uvedených dôvodov okresný súd dospel k záveru, že napriek čiastočnému polepšeniu vo výkone trestu nemožno mať dôvodnú istotu, že odsúdený po prípadnom prepustení povedie riadny život a zdrží sa ďalšieho páchania trestnej činnosti. Naopak, jeho doterajšia trestná minulosť, recidíva, predchádzajúce zlyhanie pri podmienčnom prepustení a menej priaznivá resocializačná prognóza nasvedčujú tomu, že účel trestu ešte nebol v jeho prípade naplnený.

Z týchto dôvodov okresný súd uzavrel, že náprava odsúdeného je v súčasnosti možná len ďalším výkonom trestu odňatia slobody, a preto žiadosť o podmienčné prepustenie zamietol.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí sťažnosť odsúdený A. B., ktorú však do termínu neverejného zasadnutia sťažnostného súdu bližšie písomne nezdôvodnil.

Krajský súd ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmienčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona, ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienčne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods.2.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého uznesenia Okresného súdu Trnava v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a celého konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného A. B. nie je dôvodná.

Odsúdený síce proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť, avšak túto nijako vecne neodôvodnil, neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť skutkových zistení ani zákonnosť či odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia.

Absencia takýchto dôvodov však nebráni preskúmaniu napadnutého rozhodnutia v rozsahu zákonom stanovenom, t. j. či okresný súd nepochybil pri zistení skutkového stavu alebo pri aplikácii právnych noriem.

Zo spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania správne ustálil skutkový stav a dôsledne vyhodnotil splnenie zákonných podmienok pre podmienčné prepustenie podľa § 66 Trestného zákona.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že okresný súd sa riadne zaoberal všetkými zákonnými podmienkami podmienčného prepustenia, a to ako formálnou, tak aj oboma materiálnymi podmienkami. Dospel k záveru, že hoci odsúdený vykonal potrebnú časť uloženého trestu a vo výkone trestu sa správa na požadovanej úrovni, nebola splnená druhá materiálna podmienka – dôvodné

očakávanie, že po prepustení povedie riadny život. Tento záver okresného súdu je v súlade s obsahom spisu, so zisteniami vyplývajúcimi z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, ako aj s ustálenou súdnou praxou.

Krajský súd pripomína, že podľa ustálenej teórie a judikatúry, podmiennečné prepustenie nie je právom odsúdeného, ale možnosťou, ktorú zákon dáva súdu, aby v prípade splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok mohol rozhodnúť o prepustení odsúdeného na slobodu pred uplynutím celej výmery uloženého trestu. Ide teda o fakultatívny inštitút, ktorý má byť uplatňovaný len vtedy, ak sú naplnené všetky podmienky, a najmä ak existuje reálny predpoklad, že účel trestu možno dosiahnuť aj bez ďalšieho výkonu trestu odňatia slobody.

Zákon v § 66 ods. 1 Trestného zákona rozlišuje tri podmienky, z ktorých prvá je formálna (výkon zákonom ustanovenej časti trestu) a dve sú materiálne. Prvá materiálna podmienka spočíva v preukázaní polepšenia sa vo výkone trestu, druhá v dôvodnom očakávaní, že odsúdený po prepustení povedie riadny život. Tieto dve podmienky musia byť splnené kumulatívne. Ako správne zdôraznil okresný súd, samotné dobré správanie vo výkone trestu nie je ešte dôkazom trvalej nápravy – správanie v ústave prebieha v kontrolovanom prostredí, ktoré neumožňuje overiť schopnosť odsúdeného rešpektovať právne a spoločenské normy v prostredí slobody.

Podmiennečné prepustenie nemá byť „odmenou“ za dobré správanie vo výkone trestu, ale prejavom presvedčenia súdu, že účel trestu bol vo vzťahu k osobe odsúdeného už dosiahnutý a že možno od neho oprávnene očakávať vedenie riadneho života na slobode.

Zmyslom tohto inštitútu je podpora resocializácie, no zároveň musí byť zachovaný účel trestu podľa § 34 Trestného zákona, teda ochrana spoločnosti, individuálna a generálna prevencia i spravodlivé morálne zadostučinenie.

Sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu tieto zásady plne rešpektuje.

Okresný súd riadne zohľadnil skutočnosť, že odsúdený bol v minulosti viacnásobne trestaný, vrátane opakovaných výkonov nepodmiennečného trestu odňatia slobody, a že ani predchádzajúce podmiennečné prepustenie nevedlo k jeho trvalej náprave. Takéto skutočnosti zákonite vyvolávajú pochybnosti o naplnení predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR nie je porušením princípu ne bis in idem, ak všeobecný súd pri hodnotení druhej materiálnej podmienky prihliada na recidívu, skoršie podmiennečné odsúdenia či podmiennečné prepustenia a na to, ako sa odsúdený správal po ich udelení.

Hodnotenie ústavu o menej priaznivej resocializačnej prognóze a strednom riziku recidívy ďalej podporuje záver, že účel trestu u odsúdeného zatiaľ nebol naplnený. Skutočnosť, že odsúdený vo výkone trestu pracuje a bol viackrát disciplinárne odmenený, nemožno preceňovať, keďže tieto prejavy zodpovedajú požadovanému štandardu správania vo výkone trestu a samy osebe nedokladajú skutočné hodnotové zmeny v jeho osobnosti.

Krajský súd preto uzatvára, že okresný súd vec posúdil vecne správne, svoje závery logicky a presvedčivo odôvodnil, a jeho rozhodnutie je v súlade so zákonom aj s ustálenou judikatúrou. Odsúdený vo svojej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odlišnému právnomu záveru alebo naznačovali porušenie zákona v jeho neprospech.

Celkom na záver však neuniklo pozornosti sťažnostného súdu, že okresný súd – napriek tomu, že odsúdený vykonáva v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou jeden súhrnný desaťročný trest odňatia slobody za spáchanie (mimo iného) zločinu – vo výroku svojho uznesenia uviedol okrem hmotnoprávneho ustanovenia § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona aj písm. a) tohto ustanovenia, čo by mohlo naznačovať výpočet formálnej podmienky z pomernej časti (1/2) aj z iného trestu (za prečin). Z obsahu spisu sa však žiadny iný výkon trestu nevyplýva, a preto ide zjavne o formálno-procesné pochybenie spočívajúce v nesprávnej citácii ustanovenia zákona.

Krajský súd toto pochybenie tzv. zmeňujúcim uznesením postupom podľa § 194 ods.1 písm. a) Tr. poriadku nenaprával, keďže ide o chybu, ktorá nemala žiadny relevantný vplyv na vecnú správnosť

rozhodnutia ani na práva odsúdeného, keďže okresný súd vo veci správne posudzoval formálne podmienky podmiennečného prepustenia výlučne z hľadiska výkonu jedného uloženého desaťročného trestu za zločin (výkon 2/3 uloženého trestu), a závery o nesplnení materiálnych podmienok podmiennečného prepustenia ostávajú plne zachované.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.